

Original Article

The Effect of Aerobic Training on Tumor Growth and Expression of Bcl-2 Gene and Protein in Female Mice with Breast Cancer

Shahvali Koohshoori Y¹, Marandi M^{2*}, Kargarfard M², Vaseghi G³, Moshtaghian J⁴

¹ Ph.D. Student in Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, University of Isfahan, Isfahan, Iran

² Department of Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, University of Isfahan, Isfahan, Iran

³ Department of Applied physiology, Faculty of Medical, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran

⁴ Department of Biology, Faculty of Sciences, University of Isfahan, Isfahan, Iran

Receive: 14/11/2020

Accepted: 6/2/2021

*Corresponding Author:
s.m.marandi@spr.ui.ac.ir

Ethics Approval:
IR.UlREC.1398.012

Abstract

Introduction: The aim of this study was to investigate the effect of aerobic exercise with detraining in different phases of prevention on Bcl-2 gene expression and protein.

Methods: For this purpose, 32 female BALB-c mice (18-20 g) were purchased and randomly assigned to four groups of primordial prevention (A), primary prevention (B), secondary prevention (C), and control (D). Group A performed aerobic exercise for 4 weeks, followed by injection of 4T1 cells and 8 weeks of detraining after the injection. Group B performed aerobic exercise for 4 weeks immediately after the injection of 4T1 cells and then detrained for 4 weeks. Group C received a 4T1 cell injection and maintained a sedentary life for 4 weeks, followed by 4 weeks of aerobic exercise. The subjects were killed 48 hours after the last training session and detraining courses and tumor tissues were removed. Real-time polymerase chain reaction was used to measure gene expression and western blotting was used to measure protein content. The one-way ANOVA test was used to analyze the data.

Results: The mean gene expression due to aerobic exercise was significantly ($P < 0.001$) lower in groups A (0.481), B (0.323), and C (0.035) compared with group D (1.711). Also, aerobic exercise caused a significant decrease in Bcl-2 ($P = 0.005$) protein expression in groups A (0.692), B (0.821), and C (0.670) compared with group D (1.000). It should be noted that tumor growth in experimental groups was not significantly different from the control group ($P = 0.092$).

Conclusion: Exercise may be able to reduce anti-apoptotic agents in tumor cells, leading to apoptosis of tumor cells and reduced tumor growth.

Keywords: Primordial Prevention, Primary Prevention, Secondary Prevention, Apoptosis, Aerobic Exercise, Detraining

تأثیر دوره‌های تمرین هوازی بر رشد تومور و بیان ژن و پروتئین BCL-2 در موش‌های ماده مبتلا به سرطان پستان

یوسف شاه ولی کوه شوری^۱، سید محمد مرندی^{۲*}، مهدی کارگرفرد^۳، گلناز واثقی^۴، سید جمال مشتاقیان^۴

^۱ دانشجوی دکتری فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

^۲ گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

^۳ گروه فیزیولوژی کاربردی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

^۴ گروه زیست‌شناسی، دانشکده علوم، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

چکیده

تاریخ ارسال: ۹۹/۸/۲۴

تاریخ پذیرش: ۹۹/۱۱/۱۸

* نویسنده مسئول:

s.m.marandi@spr.ui.ac.ir

مقدمه: هدف از تحقیق حاضر بررسی اثر تمرین هوازی به همراه بی‌تمرینی در فازهای مختلف پیشگیری بر روی بیان ژن و پروتئین BCL-2 بود.

روش بررسی: ۳۲ سر موش Balb-c ماده (18-20g) خریداری شد و به‌طور تصادفی در گروه‌های پیشگیری مقدماتی (A)، پیشگیری اولیه (B)، پیشگیری ثانویه (C) و کنترل (D) قرار گرفتند. گروه A پس از ۴ هفته تمرین هوازی و تزریق سلول‌های 4T1، ۸ هفته بی‌تمرینی داشتند. گروه B پس از تزریق سلول‌های 4T1 به مدت ۴ هفته تمرین هوازی انجام دادند و سپس به مدت ۴ هفته بی‌تمرینی داشتند. در گروه C پس از تزریق سلول‌های سرطانی و بعد از آن ۴ هفته بی‌حرکی و سپس ۴ هفته تمرین هوازی انجام شد. ۴۸ ساعت پس از آخرین جلسه تمرینی و دوره‌های بی‌تمرینی پس از بی‌هوشی، قربانی کردن و بافت‌برداری انجام شد. برای اندازه‌گیری میزان بیان ژن از RT-PCR و برای سنجش میزان پروتئین از WB استفاده شد. برای تحلیل داده‌ها از آزمون تحلیل واریانس یک طرفه استفاده شد.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که میانگین بیان ژن در اثر تمرین هوازی بین گروه‌های (۰/۴۸۱) A، (۰/۳۲۳) B و (۰/۰۳۵) C نسبت به گروه کنترل (۱/۷۱۱) D در حد معنی‌داری ($P=0/001$) متفاوت بود. همچنین تمرین هوازی باعث تفاوت معنی‌دار میزان بیان پروتئین BCL-2 ($P=0/005$) بین گروه‌های (۰/۶۹۲) A، (۰/۸۲۱) B و (۰/۶۷۰) C نسبت به گروه D (۱/۰۰۰) شد. لازم به ذکر است که رشد تومور در گروه‌های تجربی نسبت به گروه کنترل تفاوت معنی‌داری نداشت ($P=0/092$).

نتیجه‌گیری: ورزش احتمالا بتواند با کاهش عوامل ضد آپوپتوزی در سلول‌های توموری منجر به ایجاد آپوپتوز و مرگ سلول‌های توموری و کاهش رشد تومور و بهبود وضعیت بیمار شود.

واژه‌های کلیدی: پیشگیری مقدماتی، پیشگیری اولیه، پیشگیری ثانویه، آپوپتوز، تمرین ورزشی هوازی، بی‌تمرینی

مقدمه

افزایش شیوع سرطان در سال های اخیر و تأثیر آن بر ابعاد مختلف جسمی، روحی و اجتماعی زندگی انسان، آن را به یکی از مشکلات اساسی قرن تبدیل کرده است (۱). در بین انواع مختلف سرطان، سرطان پستان که ۲۳٪ از کل سرطان های زنان را به خود اختصاص داده است، شایع ترین سرطان و کشنده ترین بدخیمی در زنان و یکی از نگران کننده ترین عوامل سلامت زنان در ایران و جهان است (۲-۴). بیشترین سن ابتلا در زنان ایرانی ۴۷ سالگی است و یک دهه پایین تر از کشورهای توسعه یافته است (۵). ۲۵٪ علل وقوع سرطان ها طبق تحقیقات آژانس بین المللی، چاقی یا اضافه وزن و سبک زندگی بی تحرک است (۶، ۷). افزایش وزن به مقدار ۱/۵ برابر حد طبیعی، خطر بروز سرطان پستان را افزایش می دهد (۸، ۹). علت این مسئله افزایش استروژن از بافت چربی است که می تواند مرگ برنامه ریزی شده سلول (آپوپتوز) را مهار کند و تکثیر سلول را افزایش دهد (۸). کاهش آپوپتوز یا مقاومت آن نقش مهمی در سرطان زایی دارد. روش های بسیاری وجود دارد که یک سلول بدخیم می تواند به کاهش آپوپتوز یا مقاومت به آپوپتوز دست یابد.

به طور کلی مکانیسم هایی که در فرار از آپوپتوز رخ می دهد، می تواند به طور گسترده تقسیم شود به: (۱) اختلال در تعادل پروتئین های پیش آپوپتوز و ضد آپوپتوز، (۲) کاهش عملکرد کاسپاز (۳) اختلال در سیگنالینگ گیرنده مرگ (۱۰). روند آپوپتوز توسط گروهی از پروتئین های متعلق به Bcl-2 کنترل می شود. گروه پروتئین Bcl-2 از پروتئین های ضد آپوپتوزی مانند Bcl-2، Bcl-XL و پروتئین پیش آپوپتوزی مثل BAX تشکیل شده است (۱۰). Bax پروتئین آغازگر آپوپتوز از طریق شکل گیری نفوذپذیری غشای میتوکندری است (۱۱)، در مقابل، Bcl-2 عملکرد متضاد BAX، مهار آپوپتوز و حفظ سلول ها را دارد (۱۲، ۱۳). فعال سازی بیان Bax مانع از عملکرد Bcl-2 می شود (۱۳، ۱۴). نسبت این دو پروتئین می تواند بر وجود و یا عدم وجود ادامه آپوپتوز تأثیر بگذارد زیرا افزایش نسبت Bcl-2/Bax که به عنوان یک شاخص قابل اعتماد سلول برای انجام آپوپتوز محسوب می شود (۱۴، ۱۵). Bcl2 نقشی مرکزی را در برنامه ژنتیکی رشد و بقای

سلول های یوکاریوتی از مسیر مهار مرگ سلولی ایفا می کند (۱۶). بنابراین سرکوب کننده های Bcl2 می توانند به عنوان روشی برای درمان سرطان از راه کاهش تأثیر مهاری Bcl2 بر آپوپتوز استفاده شوند (۱۷). لذا با تحریک پروتئین های پیش آپوپتوزی و سرکوب پروتئین های ضد آپوپتوزی در سلول های توموری می توان به کنترل سرطان پرداخت.

جراحی، درمان دارویی، هورمون درمانی، شیمی درمانی و رادیوتراپی از روش های درمان سرطان پستان می باشند. امروزه عوارض شیمی درمانی، رادیوتراپی و هورمون درمانی بر کسی پوشیده نیست و امکان متاستاز سلول های سرطانی بعد از جراحی وجود دارد. از طرفی یکی از بزرگترین محدودیت های داروهای ضد سرطان، مقاومت سلول های سرطانی نسبت به دارو است و با افزایش سلول های مقاوم روند درمان مشکل تر می شود (۱۸). از آنجایی که بیشتر عوامل خطر سرطان پستان به آسانی قابل تغییر نیستند، از این رو راه های پیشگیری از آن به سوی عواملی معطوف می شود که دستخوش تغییر می باشند (۱۹)؛ که یکی از راه های پیشگیری از بروز سرطان پستان، فعالیت بدنی منظم است. شواهد زیادی نشان می دهند خطر ابتلای به سرطان پستان و مرگ ناشی از سرطان در زنانی که قبل و یا بعد از یائسگی فعالیت بدنی منظم دارند، نسبت به زنان غیرفعال کمتر است که ممکن است با اثرات فعالیت فیزیکی بر توده بدنی، هورمون ها و تعادل انرژی، مرتبط باشد. ورزش منظم در دوره نوجوانی و بزرگسالی، می تواند به کاهش خطر سرطان پستان کمک کند و در بین نجات یافتگان از سرطان پستان، ورزش منظم می تواند عوارض جانبی درمان (پرتودرمانی و شیمی درمانی) را کاهش و احتمال زنده ماندن را افزایش دهد (۲۰-۲۲). از طرفی با توجه به اینکه چربی، محل ذخیره استروژن ها و تولید هورمون های استروئیدی است و چاقی نیز از عوامل تأثیرگذار بر بروز سرطان های مختلف است به نظر می رسد که تأثیر فعالیت ورزشی بر کاهش چربی می تواند در بهبودی بیماری سرطان تأثیرگذار باشد (۲۳).

پیشگیری مقدماتی، به عنوان پیشگیری از توسعه عوامل خطر در ابتدا قبل از وقوع بیماری تعریف شده است (۲۴). پیشگیری اولیه عبارت است از حذف یا کاهش قرار گرفتن

در کمیته اخلاق دانشگاه اصفهان با شناسه IR.UI.REC.1398.012 تصویب شد.

طرح تحقیق:

کشت سلولی: در این تحقیق ابتدا رده سلولی 4T1 از بانک سلولی دانشکده فیزیولوژی کاربردی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان تهیه شد. سپس سلول‌ها دفریز شده و بعد از ۲۴ ساعت محیط کشت سلول‌ها تعویض شد. سلول‌ها در محیط RPMI 1640 با ۱۰٪ سرم جنین گاوی در انکوباتور CO2 دار کشت داده شدند. سپس ۲ روز بعد برای پاساژ دادن ابتدا مایع رویی با پیپت پاستور تخلیه شده و سپس سطح سلول‌ها با 1ml PBS شستشو داده شد و مایع با پیپت پاستور تخلیه شد. سپس 2ml تریپسین در فلاسک حاوی سلول‌ها ریخته و به مدت ۳ الی ۴ دقیقه در انکوباتور قرار داده و پس از حصول اطمینان از جدا شدن سلول‌ها از کف فلاسک، با پیپت پاستور کل محتوای ظرف را در یک فالكون ۱۵ ریخته و جهت خنثی کردن اثر تریپسین، محیط کشت حاوی FBS 10% را به میزان ۲ برابر تریپسین (4ml) در فالكون ریخته و در سانتریفیوژ با دور ۱۵۰۰۰ و به مدت ۴ دقیقه قرار داده شد. سپس همه مایع روی پلاک سلولی تشکیل شده کف فالكون را دور ریخته و 1ml محیط کشت روی پلاک سلول‌ها ریخته و خوب پیپتاژ شدند. سپس شمارش سلول‌ها روی لام در زیر میکروسکوپ انجام گرفت.

تزریق سلول‌های 4T1: برای ایجاد سرطان پستان، پس از بی‌هوشی، دو میلیون سلول 4T1 محلول در 100 µl PBS100 برای هر موش به صورت زیر جلدی به ناحیه کنار پای راست موش‌ها تزریق شد. حدود ۳ تا ۴ هفته بعد از تزریق، تومور زیر پوست موش‌ها، در ناحیه تزریق کاملاً قابل لمس بود.

در معرض عوامل خطر شناخته شده در جمعیت‌های حساس برای جلوگیری از بیماری است (۲۵). پیشگیری ثانویه از سرطان (غربالگری) به اعمال مداخله و استفاده از آزمایشات برای تشخیص سرطان قبل از ظهور همه علائم است (۲۶).

با توجه به آثار مثبت فعالیت ورزشی بر سرطان پستان، لذا مطالعه حاضر با هدف بررسی اثر تمرین هوازی در فازهای پیشگیری مقدماتی، اولیه و ثانویه بر القای آپوپتوز در سلول‌های سرطانی موش‌های نژاد بालب سی انجام گرفته است.

مواد و روش‌ها

تحقیق حاضر از نوع توسعه‌ای به روش تجربی با طرح پس آزمون که شامل دوره‌های ۴ هفته ای تمرین هوازی قبل، حین و بعد از ایجاد تومور بود.

تعداد ۳۲ سر موش بालب سی (هفت تا هشت هفته ای با میانگین توده بدنی ۲۰-۱۸ گرم) از مؤسسه پاستور خریداری شدند و به حیوان‌خانه دانشکده علوم زیستی دانشگاه اصفهان منتقل گشتند. جهت تطابق فیزیولوژیک موش‌ها، دوره ۱۲ ساعته تاریکی - روشنایی رعایت گردید. دمای اتاق نیز بین ۲۴-۲۲ درجه سلسیوس و رطوبت ۴۵٪ حفظ شد. قابل ذکر است که غذای حیوانات به صورت آزاد و در اختیار تا پایان پروتکل در دسترس موش‌ها قرار داشت. پس از آشناسازی موش‌ها با محیط، به ۴ گروه (تمرین هوازی در فاز پیشگیری مقدماتی، تمرین هوازی در فاز پیشگیری اولیه، تمرین هوازی در فاز پیشگیری ثانویه و کنترل) تقسیم شدند. لازم به ذکر است که در پایان مطالعه به دلیل مرگ و میر و غیره تعداد موش‌های هر گروه به ۶ سر کاهش یافت. ضمن اینکه طرح تحقیق

جدول ۱: طرح تحقیق

مدت زمان گروه‌ها	۲ هفته	۴ هفته	۲۴ ساعت پس از آخرین جلسه دوره اول تمرینی	۴۸ ساعت پس از آخرین جلسه
فاز پیشگیری مقدماتی	بی‌حرکت	بی‌تمرینی	بی‌تمرینی	بی‌تمرینی
فاز پیشگیری اولیه	بی‌حرکت	تمرین هوازی	تمرین هوازی	تمرین هوازی
فاز پیشگیری ثانویه	بی‌حرکت	بی‌حرکت	بی‌حرکت	بی‌حرکت
کنترل	بی‌حرکت	بی‌حرکت	بی‌حرکت	بی‌حرکت

پروتکل وسترن بلات: برای تعیین بیان پروتئین‌های BCL-2 از آنالیز وسترن بلات استفاده شد. بدین منظور، سلول‌ها روی یخ در ۱۰۰ میکرولیتر بافر لیز RIPA (50 mM Tris-HCl (pH 8.0), 0.1% sodium dodecyl sulfate, 150 mM sodium chloride, 0.5% sodium deoxycholate, and 1.0% NP-40) همگن شدند و در دمای ۴ درجه سانتی‌گراد به مدت ۱۵ دقیقه با دور ۱۲۰۰۰ سانتریفیوژ شدند. مایع رویی جمع‌آوری شد و غلظت پروتئین با استفاده از روش برادفورد با استفاده از معرف‌های تجاری Bio-Rad کمی شد (Bio-Rad Laboratories, CA, USA). پروتئین‌ها توسط الکتروفورز بر روی ژل پلی آکریل آمید 12% SDS جدا شده و سپس به غشاهای فلوراید پلی وینیلیدین (PVDF) از قبل فعال شده با متانول منتقل شدند. برای جلوگیری از اتصال غیراختصاصی، غشاها به مدت ۲ ساعت با یک لرش آرام در محلول مسدود کننده (آلبومین نسخه خطی پذیرفته شده سرم گاوی (BSA) ۱٪ در محلول نمکی بافر فسفات (PBS) به علاوه ۰/۱٪ تونین -۲۰) انکوبه شدند. پس از آن، لکه‌ها با آنتی‌بادی‌های مختلف اولیه خرگوش (anti-Bcl-2 (1:500), (sc-492), anti-β-actin (1:300), (sc-7480), and anti-β-actin (1:300), (sc-47778) یک شب در دمای ۴ درجه سانتی‌گراد انکوبه شدند. پس از چهار بار شستشو با PBS، لکه‌ها سرانجام با آنتی‌بادی‌های ثانویه ضد خرگوش HRP^۱ (mouse anti-rabbit IgG-HRP: sc-2357 and m-IgGk BP- (HRP: sc-516102; Santa Cruz, USA (1:5000) به مدت ۱ ساعت در دمای اتاق انکوبه شدند. توسعه باند پروتئین با استفاده از روش شیمی لومینسانس افزایش یافته (ECL) تجسم یافته و توسط نرم‌افزار Image J کمی شده است. در این مطالعه از β-اکتین به عنوان کنترل بارگذاری داخلی استفاده شد.

روش آنالیز آماری: برای کمی‌سازی مقادیر بیان ژن، ΔCt ژن در هر نمونه از تفریق CT ژن مربوطه و CT ژن GAPDH (به عنوان ژن رفرنس) محاسبه شد. سپس $\Delta\Delta Ct$ از تفریق ΔCt ‌های به‌دست آمده و ΔCt گروه کنترل محاسبه گردید. پس از آن Fold Change (به مفهوم چند برابر شدن ژن گروه تجربی نسبت به گروه کنترل) از فرمول ۲ به توان $-\Delta\Delta Ct$ محاسبه شد، سپس

پروتکل تمرین هوازی: برای اعمال مداخله تمرینی ابتدا به مدت دو هفته آشناسازی با تردمیل انجام گرفت. پس از آشناسازی، پروتکل تمرینی اصلی که شامل دوره‌های ۴ هفته‌ای و به مدت ۴۰ دقیقه دویدن بر روی تردمیل جوندگان در هر جلسه با سرعت ۱۸ متر بر دقیقه بود؛ که به صورت ۵ روز در هفته اجرا شد.

اندازه‌گیری حجم تومور و رشد تومور: ۳ تا ۴ هفته پس از تزریق سلول‌های سرطانی با پیدایش تومور، هر هفته حجم تومور محاسبه شد. برای اندازه‌گیری حجم تومور از فرمول جونز و همکاران ($\pi/6(L^2 \times W)$) استفاده شد (۲۲). لذا حجم تومور در دو بعد اندازه‌گیری شد. بزرگ‌ترین بعد تومور به عنوان طول (L) تومور در نظر گرفته شد و بعد دیگر (در زاویه ۹۰ درجه) به عنوان عرض (W) در نظر گرفته شد. حجم تومور در هر چهار گروه اندازه‌گیری شد. میزان رشد تومور از تقسیم حجم تومور در هفته پایانی بر حجم تومور در پایان هفته هشتم به دست آمد.

قربانی کردن موش‌ها و بافت‌برداری: ۴۸ ساعت پس از آخرین جلسه تمرین، پس از بی‌هوشی با کتامین و زایلازین، موش‌ها قربانی شده و بافت تومور برداشته شد. پس از حذف قسمت نکروزی مرکزی در فریزر $-73^\circ C$ قرار داده شد.

Real Time PCR Protocol: برای بررسی میزان بیان ژن‌های BAX و BCL-2 ابتدا استخراج RNA توسط محلول ROUCHE Trizol انجام شد. بعد از انجام Spin غلظت نمونه با استفاده از دستگاه Nano Drop خوانده شد. برای تهیه اولین رشته از cDNA از روی RNA کل استخراج شده در مرحله قبل، از کیت با نام تجاری (TAKARA) استفاده گردید. این کیت بر اساس آنزیم ترانس کریپتاز معکوس تهیه شده است. سپس یک میکروگرم از cDNA سنتز شده وارد واکنش Real time PCR گردید که با کمک کیت سایر گرین شرکت Takara انجام گرفت. جفت پرایمرهای مربوط به هر ژن با استفاده از نرم‌افزار oligo7 طراحی شد و توسط شرکت Roche سنتز شد. از β-Actin به عنوان ژن House keeping استفاده شد. نتایج آزمایش به روش $2^{-\Delta\Delta Ct}$ مورد آنالیز قرار گرفت و نتایج Fold change آنها گزارش شد.

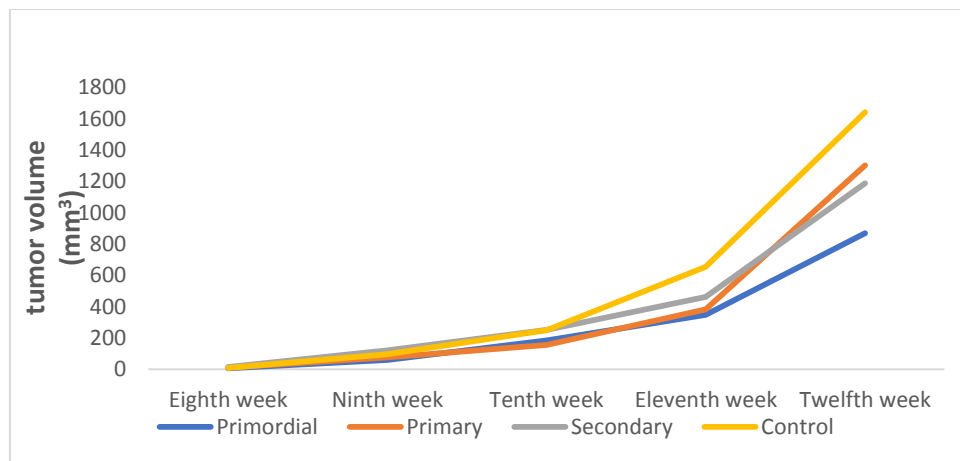
^۱ Horseradish Peroxidase

رشد تومور، بیان ژن و پروتئین BCL-2 در گروه‌های پیشگیری مقدماتی، پیشگیری اولیه، پیشگیری ثانویه و کنترل را نشان می‌دهد. نتایج آزمون واریانس یک طرفه نشان داد که بین گروه‌ها تفاوت معنی‌داری در میزان رشد تومور وجود ندارد ($F_{3,20}=2/467$, $P=0/092$). اما تفاوت معنی‌داری بین گروه‌ها در میزان بیان ژن BCL-2 وجود دارد ($F_{3,20}=111/533$, $P=0/001$). پس از بررسی آزمون تعقیبی توکی تفاوت معنی‌دار بین دو گروه پیشگیری مقدماتی و کنترل ($P=0/001$)، پیشگیری اولیه و کنترل ($P=0/001$) و پیشگیری ثانویه و کنترل ($P=0/001$) مشاهده شد اما تفاوت بین دیگر گروه‌ها معنی‌دار نبود. همچنین بر اساس آزمون تحلیل واریانس یک طرفه تفاوت بین گروه‌ها در میزان پروتئین BCL-2 معنی‌دار بود ($F_{3,20}=5/903$, $P=0/005$) که با بررسی آزمون تعقیبی توکی این تفاوت معنی‌دار بین گروه پیشگیری مقدماتی و کنترل ($P=0/011$) و پیشگیری ثانویه و کنترل ($P=0/007$) مشاهده شد؛ اما بین دیگر گروه‌ها تفاوت معنی‌داری وجود نداشت.

از آمار توصیفی برای محاسبه میانگین و انحراف استاندارد همچنین برای تحلیل داده‌های تحقیق از آمار استنباطی استفاده شد. ابتدا برای بررسی طبیعی بودن داده‌ها از آزمون شاپیرو ویلک استفاده شد و سپس از آزمون لوین برای تعیین تجانس واریانس متغیرها استفاده شد. با توجه به وجود چهار گروه در تحقیق حاضر و مقایسه متغیرهای تحقیق در پس آزمون، برای تحلیل داده‌های تحقیق از آنالیز واریانس یک طرفه و آزمون تعقیبی توکی استفاده شد. برای تجزیه و تحلیل آماری داده‌ها از نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۰ استفاده شد. همچنین سطح معنی‌داری برای تمام آزمون‌ها $P \leq 0/05$ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

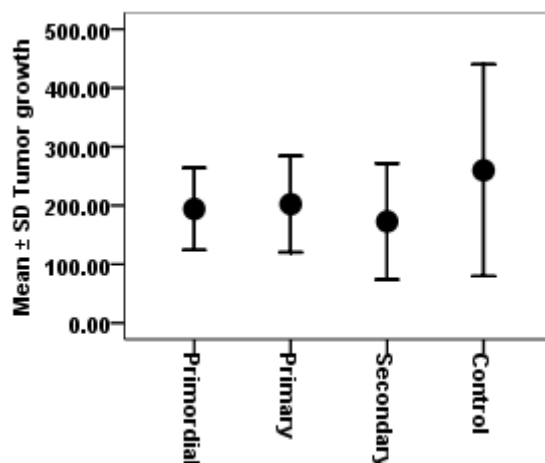
نمودار ۱ میزان افزایش حجم تومور را از پایان هفته هشتم تا پایان هفته دوازدهم نشان می‌دهد. همانطور که در نمودار قابل مشاهده است میزان حجم تومور در چهار گروه افزایش یافته است، اما این افزایش در گروه کنترل نسبت به دیگر گروه‌ها بیشتر است. جدول شماره ۲ میانگین و انحراف استاندارد و نتایج تحلیل واریانس یک طرفه در

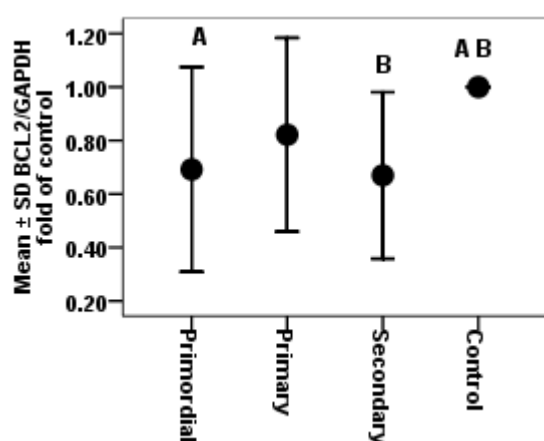
نمودار ۱: میزان حجم تومور موش‌ها از پایان هفته هشتم تا پایان هفته دوازدهم مطالعه

جدول ۲: نتایج تحلیل واریانس یک راهه متغیرهای تحقیق در ۴ گروه

متغیرهای تحقیق	پیشگیری مقدماتی	پیشگیری اولیه	پیشگیری ثانویه	کنترل	F	P
رشد تومور	۱۹۳/۹۲۰	۲۰۲/۲۰۷	۱۷۲/۷۵۶	۲۵۹/۷۶۷	۲/۴۶۷	۰/۰۹۲
بیان ژن BCL-2	۰/۴۸۱۲	۰/۳۲۲۸	۰/۳۵۲	۱/۷۱۰۷	۱۱۱/۵۳۳	۰/۰۰۱
BCL-2 protein fold of control	۰/۶۹۱۹	۰/۸۲۱۵	۰/۶۶۹۷	۱/۰۰۰۰	۵/۹۰۳	۰/۰۰۵

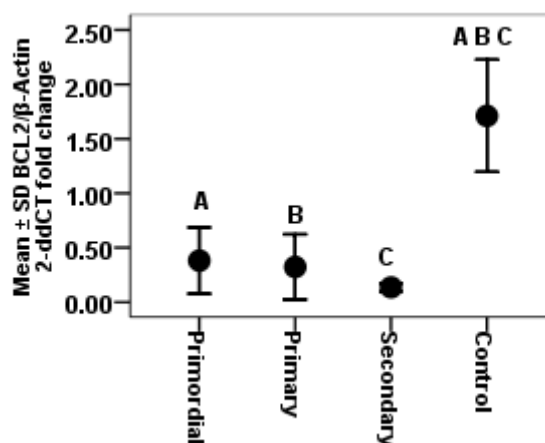
نمودار ۲: میانگین و انحراف استاندارد میزان رشد تومور در گروه‌های مطالعه

A: تفاوت معنی‌دار فاز مقدماتی و کنترل (پروتئین)

B: تفاوت معنی‌دار فاز ثانویه و کنترل (پروتئین)

C: تفاوت معنی‌دار فاز ثانویه و کنترل (بیان ژن)

A: تفاوت معنی‌دار فاز مقدماتی و کنترل (بیان ژن)

B: تفاوت معنی‌دار فاز اولیه و کنترل (بیان ژن)

نمودار ۳: میانگین و انحراف استاندارد بیان ژن و پروتئین BCL-2 در گروه‌های مطالعه

و علیزاده و همکاران (۳۰) همسو بود. گزارش شده است که IL-6 در سرطان سینه و برخی سلول‌های توموری دیگر با افزایش BCL-2 باعث افزایش مقاومت در مقابل آپوپتوز می‌شود (۳۰). از آنجایی‌که ورزش منظم منجر به کاهش سطوح IL-6 می‌شود (۲۸، ۳۱)، بنابراین یکی از مکانیسم‌های احتمالی کاهش Bcl-2 می‌تواند کاهش IL-6 باشد. از طرفی BCL-2 با جلوگیری از انتقال BAX از سیتوزول به میتوکندری می‌تواند منجر به کاهش BAX در میتوکندری شود (۳۲). همچنین مشخص شده است که بیان mRNA مربوط به Bcl-2 در سلول‌های تحت درمان با antimiR-21 کاهش یافته است. miR-

بحث

این پژوهش با هدف بررسی اثر چهار هفته تمرین هوازی در فازهای مختلف بر بیان ژن و پروتئین BCL-2 و رشد تومور انجام شد. نتایج مطالعه حاضر نشان داد که تمرین هوازی در فازهای مختلف بر بیان ژن و پروتئین BCL-2 اثر معنی‌داری داشت. نتایج مطالعه حاضر با نتایج De lima و همکاران (۲۳)، کردی و همکاران (۲۸) و رفیعی و همکاران (۲۹) همسو بود. همچنین نتایج در مورد بیان ژن و پروتئین BAX تاثیر معنی‌دار تمرین هوازی در فازهای مختلف را نشان داد. این نتایج با نتایج تحقیقات کردی و همکاران (۲۸)، رفیعی و همکاران (۲۹)

نشان نداد. دوره تمرینی کوتاه مدت می تواند یکی از دلایل احتمالی عدم کاهش رشد تومور در تحقیق حاضر باشد. از طرفی گروه های قبل و حین به ترتیب ۸ و ۴ هفته detraining پس از ۴ هفته تمرین ورزشی هوازی داشتند. Detraining بر خلاف تمرین منظم باعث افزایش رشد تومور می شود (۴۰). به نظر می رسد طول دوره های تمرینی در گروه های تجربی برای کاهش حجم تومور کافی نبوده و برای ایجاد اثرات بیشتر بر روی رشد تومور باید دوره های تمرینی طولانی تر مورد بررسی قرار گیرد.

در این مطالعه تاثیر دوره های تمرینی چهار هفته ای بر روی رشد تومور و بیان ژن و پروتئین BCL-2 مورد بررسی قرار گرفت. با توجه به اینکه رشد تومور در گروه های تجربی نسبت به گروه کنترل تفاوت معنی داری نداشت بنابراین پیشنهاد می شود برای اثربخشی بیشتر تمرین در مطالعات آینده دوره های تمرینی طولانی تر بررسی شود و همچنین دوره های مختلف تمرینی با هم مقایسه شود.

نتیجه گیری

ورزش هوازی از طریق مکانیسم های مختلف، رشد سلول های تومور را کاهش می دهد، یکی از آنها ایجاد آپوپتوز در سلول های تومور است. به نظر می رسد بهتر است که تأثیر دوره های تمرین هوازی طولانی تر بر رشد تومور انجام شود. ظهور آپوپتوز در سلول های توموری یکی از اولین پدیده هایی است که می تواند رشد تومور را کنترل کند، در نتیجه می توان نتیجه گرفت که ورزش هوازی با افزایش آپوپتوز در سلول های سرطانی ممکن است سلامت بیمار را بهبود بخشد.

تشکر و قدردانی

نویسندگان از سرکار خانم دکتر دانا به خاطر آموزش صبورانه و کمک های ایشان در راستای اجرای هرچه بهتر این تحقیق کمال تشکر و قدردانی را دارند.

تعارض منافع

نویسندگان اعلام می دارند که هیچ گونه تعارض منافعی در پژوهش حاضر وجود ندارد.

21 ممکن است به طور غیرمستقیم بیان Bcl-2 را تنظیم کند (۳۳). بر این اساس، یک توضیح احتمالی می تواند اثرات سرکوبگرانه بیان ژن antimiR-21 با تنظیم منفی بعدی بیان Bcl-2 باشد. STAT3 همچنین می تواند بیان تعدادی از پروتئین های ضد آپوپتوز در سطح رونویسی مانند Bcl-2 را تعدیل کند (۳۴). بنابراین، اثر STAT3 بر miR-21 ممکن است نقش مهمی در کنترل بیان Bcl-2 داشته باشد. در مطالعه حاضر، تمرین ورزشی پروتئین Bax را در بافت های تومور موش ها افزایش داده است. استروژن می تواند از طریق تحریک Bcl-2 آپوپتوز را مهار کند (۳۵). شواهد در حال رشد وجود دارد که فعالیت بدنی باعث تعدیل سرطان زایی ناشی از استروژن در سرطان پستان از طریق چندین مکانیسم بیولوژیکی قابل قبول می شود (۳۶) بنابراین ورزش با کاهش سطوح استروژن می تواند منجر به افزایش آپوپتوز از طریق کاهش BCL-2 شود. تفاوت بین گروه پیشگیری اولیه و کنترل در میزان پروتئین BCL-2 معنی دار نبود. از آنجا که تزریق سلول های توموری در گروه پیشگیری اولیه همزمان با تمرین ورزشی صورت گرفت، ممکن است اثرات حاد فعالیت ورزشی که باعث افزایش عوامل التهابی می شود منجر به عدم معنی داری در کاهش میزان پروتئین BCL-2 بوده باشد. بنابراین به نظر می رسد بیماران مبتلا به سرطان و پزشکان معالج می توانند تمرینات هوازی را در کنار درمان های مرسوم دیگر برای کاهش عوارض سرطان به کار گیرند.

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که تفاوت معنی داری بین گروه ها در میزان رشد تومور وجود نداشت. نتایج تحقیق حاضر با تحقیقات جونز و همکاران (۳۷) و نورشاهی و همکاران (۳۸) همسو و با تحقیقات رفیعی و همکاران (۲۹) و آقاعلی نژاد و هاشمی (۳۹) غیرهمسو بود. یکی از دلایل احتمالی اختلاف نتایج تحقیق حاضر با تحقیق رفیعی و همکاران می تواند طول دوره تمرینی بیشتر در مطالعه مذکور باشد. همچنین در تحقیق رفیعی و همکاران شاخص حجم تومور مورد مقایسه قرار گرفته است حال آنکه در تحقیق حاضر میزان رشد تومور مورد بررسی قرار گرفته است. از طرفی در مطالعه آقاعلی نژاد و هاشمی اثر تمرین هوازی به همراه نانو ذرات سلیوم بر روی حجم تومور مورد بررسی قرار گرفت. در تحقیق مذکور تمرین هوازی به تنهایی کاهش معنی داری را در حجم تومور

References

- Poorkiani M, Hazrati M, Abbaszadeh A, Jafari P, Sadeghi M, Dejbakhsh T, et al. Does arehabilitation program improve quality of life in breast cancer patients. *Payesh*. 2010; 9(1):61-8.
- Nafissi N, Saghafeinia M, Motamedi MH, Akbari ME. A survey of breast cancer knowledge and attitude in Iranian women. *J Cancer Res Ther*. 2012; 8(1): 46-9.
- Banegas MP, Bird Y, Moraros J, King S, Prapsiri S, Thompson B. Breast cancer knowledge, attitudes, and early detection practices in United States-Mexico border Latinas. *J Womens Health (Larchmt)*. 2012; 21(1): 101-7.
- Harirchi I, Kolahdoozan S, Karbakhsh M, Chegini N, Mohseni SM, Montazeri A, et al. Twenty years of breast cancer in Iran: downstaging without a formal screening program. *Ann Oncol*. 2011; 22(1):93-7.
- Xue F, Michels KB. Diabetes, metabolic syndrome, and breast cancer: a review of the current evidence. *J Clin Nutr*. 2007; 86: 823-35.
- Hoffman LG, Wahnefried WD, Goran MI, McTiernan A, Reichman ME. Possible mechanism mediating an association between physical activity and breast cancer. *Cancer Supplement*. 1998;83(3):621-28.
- Nieman DC, Nehlsen-Cannarella SI, Henson DA, Butterworth DE, Fagoaga OR, Warren BJ, et al. Immune response to obesity and moderate weight loss. *Int. J. Obes*. 1996; 20: 353-60.
- SY Wong. Apoptosis in cancer: from pathogenesis to treatment Rebecca. Wong *Journal of Experimental & Clinical Cancer Research*. 2011; 30: 87.
- Kroemer G, Galluzzi L, Brenner C. Mitochondrial membrane permeabilization in cell death. *Physiol. Rev*. 2007; 87(1): 99-163.
- Campbell K, Tiernan A, Li SS, Sorensen BE, Yasui Y, Lampe JW, et al. Effect of a 12-month exercise intervention on the apoptotic regulating proteins bax and Bcl-2 in colon crypts: A randomized controlled trial. *Cancer Epidemiol. Biomarkers Prev*. 2007;16(9): 1767-74.
- Foo JB, Yazan LS, Tor YS, Wibowo A, Ismail N, How CW, et al. Induction of cell cycle arrest and apoptosis by betulinic acid-rich fraction from *Dillenia suffruticosa* root in MCF-7 cells involved p53/p21 and mitochondrial signalling pathway. *J Ethnopharmacol*. 2015;166: 270-8.
- Aruoma OI, Bahorun T, Agnihotri AK. Cancer risks and perspectives: Molecular mechanisms. *Mutat. Res*. 2014; 768: 1-5.
- McIlwain DR, Berger T, Mak TW. Caspase functions in cell death and disease. *Cold Spring Harb Perspect Biol*. 2013;5(4): a008656.
- Cory S, Adams J M. The Bcl2 family: Regulators of the cellular life-or-death switch. *Nature Reviews Cancer*. 2002; 2(9): 647-56 .
- Kim R, Emi M, Tanabe K, Toge T. Therapeutic potential of antisense Bcl- 2 as a chemosensitizer for cancer therapy. *Cancer*. 2004; 101(11): 2491-502.
- Friedenreich CM, Cust AE. Physical activity and breast cancer risk: impact of timing, type and dose of activity and population subgroup effects. *Br J Sports Med*. 2008; 42(8): 636-47.
- Eliassen AH, Hankinson SE, Rosner B, Holmes MD, Willett WC. Physical activity and risk of breast cancer among postmenopausal women. *Arch Intern Med*. 2010; 170(19): 1758-64.
- Siegel RL, Miller KD & Jemal A. Cancer statistics. *CA: A Cancer Journal for Clinicians* 2018; 68(1): 7-30.
- Lahmann PH, Hoffmann K, Allen N, Van Gils CH, Khaw KT, Tehard B, et al. Body size and breast cancer risk: findings from the European Prospective Investigation into Cancer And Nutrition (EPIC). *International Journal of Cancer*. 2004; 111(5): 762-71.
- Moodi M, Sharifirad GR, Tahergorabi Z, Mostafavi F. [Get to Know Breast Cancer Pathway toward Health. 1 Th ed]. Isfahan University of Medical Sciences Publisher. Isfahan 2012.
- O'Connell S, Asnltr B, Sami P. Disease in women and breast and genitals- urinary male. *Tehran: Tohfeh*. 2004; 144
- Jones LW, Viglianti BL, Tashjian JA, Kothadia SM, Keir ST, Freedland SJ, et al. Effect of aerobic exercise on tumor physiology in an animal model of human breast cancer. *Journal of Applied Physiology*. 2010; 108(2):343-8.
- Lima C, Alves L, Fabíola, J, Machado A, Kryczyk M, Yamazaki R, et al. Tumor growth reduction in Walker 256 tumor-bearing rats performing anaerobic exercise: participation of Bcl-2, Bax, apoptosis, and peroxidation. *Appl. Physiol. Nutr. Metab*. 2011;36(4):533-8.

24. Strasser T. Reflections on cardiovascular diseases. *Interdiscip Science Rev.* 1978; 3: 225-30.
25. Danaei G, et al. Causes of cancer in the world: comparative risk assessment of nine behavioural and environmental risk factors. *Lancet.* 2005; 366(9499):1784-93.
26. Eddy DM. Secondary prevention of cancer: an overview. *Bulletin of the World Health Organization.* 1986; 64(3): 421-9
27. Almassi Nokiani F, Akbari H, Madani H, Izadi B. Prevalence of Breast Cancer in Breast Sample Reports in Iran, 2001–2004. *The Breast Journal* 2007; 13(5): 536.
28. Khor V, Amani Shalamzari S, Isanejad A, Alizadeh AM, Alizadeh S, Khodayari S, Khodayari H, Shahbazi Sh, Zahedi A, Sohanaki H, Khaniki M, Mahdian R, Saffari M, Fayad R. Effects of exercise training together with tamoxifen in reducing mammary tumor burden in mice: Possible underlying pathway of miR-21. *European Journal of Pharmacology.* 2015; 765:179-87.
29. Raffei M, Gaeini A, Kordi MR, Nuri R. The Effect of Eight Weeks of Aerobic Exercise on Gene Expression of Cytochrome C, Caspase 9 and Tumor Volume in Mice with Breast Cancer. *Report of Health Care.* 2018; 4(4): 55-60
30. Alizadeh AM, Heydari Z, Rahimi M, Bazgir B, Shirvani H, Alipour S, Heidarian Y, Khalighfard S, Isanejad A. Oxytocin mediates the beneficial effects of the exercise training on breast cancer. 2017;103(2):222-35.
31. I Garcia-Tunõ'n, M Ricote, A Ruiz, B Fraile, R Paniagua & M Royue. IL-6, its receptors and its relationship with bcl-2 and bax proteins in infiltrating and in situ human breast carcinoma. *Histopathology* 2005; 47: 82-9.
32. Amani Shalamzari S, Agha-Alinejad H, Alizadeh Sh, Shahbazi Sh, Kashani Khatib Z, Kazemi A, Saei MA, Minayi N. The effect of exercise training on the level of tissue IL-6 and vascular endothelial growth factor in breast cancer bearing mice. *Iran J Basic Med Sci.* 2014;17(4):231-58.
33. Murphy KM, Ranganathan V, Farnsworth ML, Kavallaris M, Lock RB. Bcl-2 inhibits Bax translocation from cytosol to mitochondria during drug-induced apoptosis of human tumor cells. *Cell Death and Differentiation.* 2000; 7: 102-11.
34. Yan LX, Wu QN, Zhang Y, Li YY, Liao DZ, Hou JH, et al. Knockdown of miR-21 in human breast cancer cell lines inhibits proliferation, in vitro migration and in vivo tumor growth. *Breast Cancer Res.* 2011; 13(1):1-14
35. Isomoto H, Kobayashi S, Wemeburg NW, Bronk SF, Guicciardi ME, Frank DA, Gores G. Interleukin 6 upregulates myeloid cell leukemia-1 expression through a STAT3 pathway in cholangiocarcinoma cells. *Hepatology.* 2005; 42(6):1329-38.
36. Wang GL, Jiang BH, Rue EA, Semenza GL. Hypoxia-inducible factor 1 is a basic-helix-loop-helix-PAS heterodimer regulated by cellular O2 tension. *Proc Natl Acad Sci USA.* 1995; 92(12):5510-14.
37. Yvonne M. Coyle. Physical activity as a negative modulator of estrogen-induced breast cancer. *Cancer Causes Control* 2008; 19:1021-9.
38. W Jones L, L Viglianti B, A Tashjian J, M Kothadia S, T Keir S, J Freedland S, Q Potter M, Moon E, Schroeder T, E. Herndon J, and W. Dewhirst M. Effect of aerobic exercise on tumor physiology in an animal model of human breast cancer. *J Appl Physiol.* 2010; 108(2): 343-8.
39. Agha-Alinejad H, Hashemi Jokar E. Effect of Six Weeks of Interval Exercise Training along with Selenium Nanoparticle Ingestion on Bcl-2 and LC3 Genes expression in the Tumor Tissue of Breast Tumor-Bearing Mice. *Iranian Quarterly Journal of Breast Disease.* 2019; 12(2): 26-37.
40. Zhanyang Fei, Dengke Li, Kaiming Li, Ming Zhou, Yong Li, Yiqun Li, Zhenxiao Sun. Detraining after tumor-bearing accelerates tumor growth while continuous training decreases tumor growth in mice. *Journal of Traditional Chinese Medical Sciences.* 2020; 7(1):75-81.